

IZAR: la primera gran lluita contra l'actual govern

nº 54 octubre 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 8 i 9
IZAR. Privatitzacions del PSOE

Immigració: pàg 4 i 5
Tornar al carrer contra el reglament d'Estrangeria
Aniversari del desallotjament d'André Malraux

Ensenyament: pàg 6 i 7
Mestres contra la Constitució Europea
Pugen les taxes universitàries
Entrevista AMPA Escoles Bressol

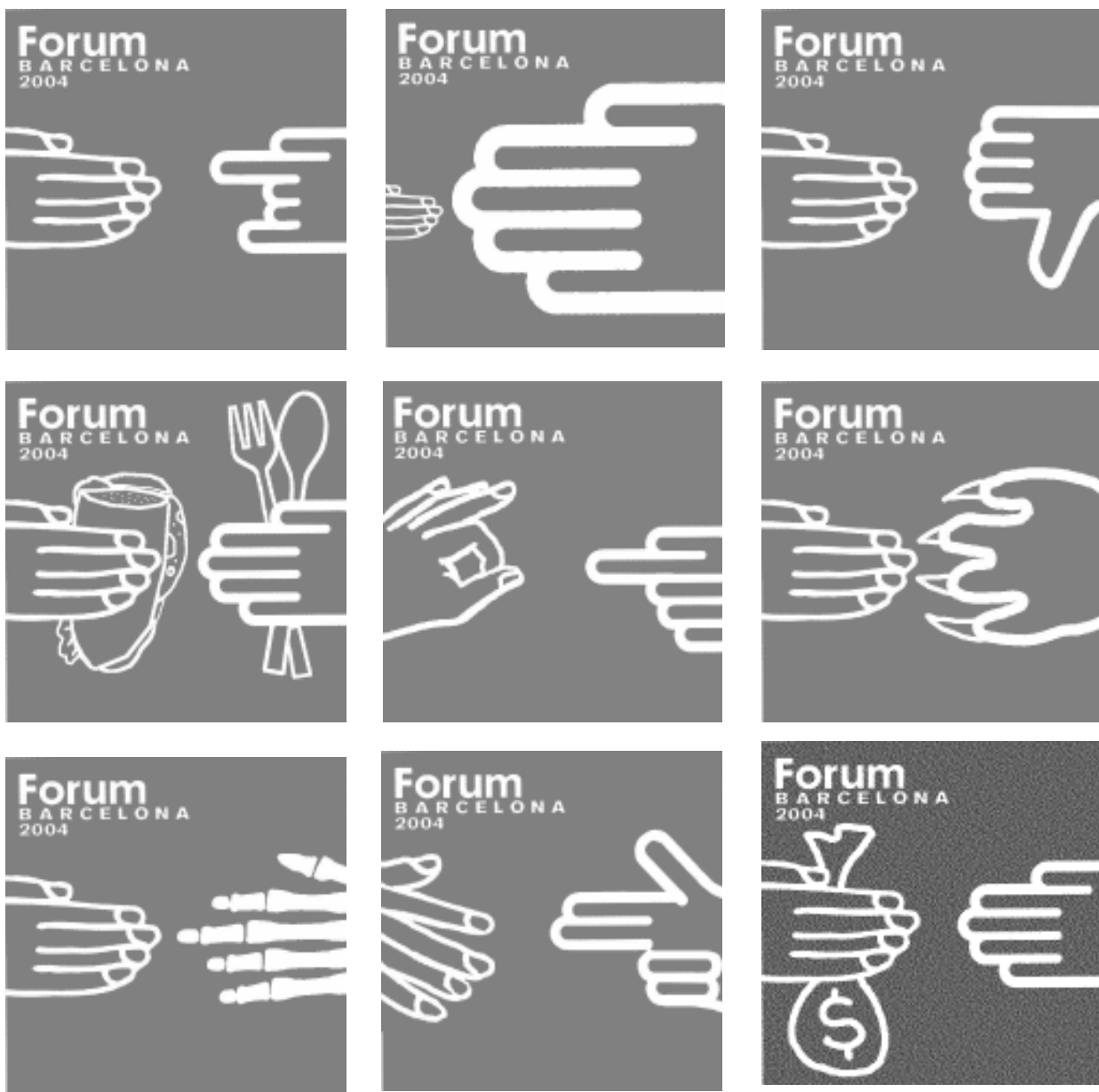
Sindical: pàg 10-12
Contra la privatització de Renfe
Prohibició de les ETT

Moviments: Un altre 12 d'octubre pàg 13

Internacional: pàg 14-16
El govern titella a Haití
Cinquè any d'Intifada

Correu Internacional n 109:
Eleccions EEUU i repressió a l'Argentina

CALAIX DE SASTRE

Aquesta és la recopilació dels cartells anti-fòrum que hem publicat a totes les revistes de LI mentre ha durat l'esdeveniment estrella de l'Ajuntament de Barcelona. Ha estat l'encobriment d'una de les més grans operacions d'especulació urbanística. I també un intent (fracassat, per sort) d'empassar-se el moviment contra la guerra i contra la globalització. Per fi s'ha acabat!

La lluita de les drassanes d'Izar és la primera prova de foc entre el Govern i els i les treballadores. Les bones formes i promeses de Zapatero deixen pas als fets i les realitats.

I la realitat és que el Govern actual –seguint la tradició de Felipe González– emprèn el camí de les privatitzacions, les reconversions industrials, els acomiadaments, és a dir, ens confirma que és el govern de la patronal i del capitalisme. Tenia raó el secretari general d'ELA, José Elorrieta, quan deia que: “el PSOE no està pagant les conseqüències de la nefasta gestió del PP, sinó que s'està aprofitant de la política del govern anterior per tirar endavant aquests plans de desmantellament industrial”. Si al Lluita Internacio-nalista 53 mostràvem que la seva política internacional era igualment imperialista i, contra el que semblava, subordinada a l'imperialisme nord-americà, ara li toca el torn a la seva política econòmica.

La dimensió del problema és enorme: als 11.000 treballadors/es directes s'hi han de sumar totes les contractes que treballen per Izar (la xifra arribaria a un total de 40.000 afectats directes), amb una repercussió social en llocs de treball indirectes (comerços, serveis, ...) que rondarien els 100.000 llocs de treball. Això suposa la desertització de comarques senceres.

Però la decisió i la capacitat de lluita dels treballadors d'Izar ha imposat la unitat sindical, impedit fins ara que es desmarquin les direccions, sobre tot les de CCOO i UGT que estan acostumades a entrar a negociar-ho tot a partir de la filosofia que qualsevol pla de la patronal és irremeiable. Han rebutjat –amb raó– parilitzar el seu pla de lluita mentre es mantenen reunions amb el Govern. I sobre aquesta base d'unitat i mobilització han generat darrere seu un moviment solidari que ha arrossegat partits, ajuntaments, institucions de tots els colors (incloses les del PSOE) per donar suport a la lluita i que les drassanes no es tanquin. Aquest és el camí.

Els intents des de l'Executiu de dividir la lluita de les drassanes segregant amb urgència la divisió civil de la militar de moment no han reeixit i a les vagues es manté la unitat de tots contra el pla del Govern. Al final, i encara que sigui transitòriament, aquest ha hagut de fer un pas enrere, parilitzant el decret de segregació i demanant temps per renegociar amb Brussel·les. Un primer triomf, encara que sigui parcial.

Però hi ha més coses, perquè en la discussió d'Izar s'hi barregen d'altres molt importants: què és una empresa rendible? com és que els vaixells civils no són rendibles i els militars sí? per què es pot subvencionar la indústria militar i la civil no? De veritat el Govern espanyol no pot saltar-se la normativa de la UE? no són necessàries inversions urgents en una flota de protecció per evitar nous Prestige? Les pàgines centrals d'aquest número de LI aborden aquests temes.

No és només Izar, la mateixa actitud mentidera que va tenir Zapatero amb els treballadors de les drassanes, la va tenir el PSOE amb la RENFE. Des de l'oposició es va oposar a la Llei del Sector Ferroviari del PP, va impulsar-hi un recursos al Constitucional, va declarar-se una vegada rera l'altra

en defensa dels ferrocarrils públics. Semb-lava clar que una vegada al Govern el primer que faria seria derogar-la. Doncs, després d'una petita moratòria preventiva de poc més de sis mesos, ara està disposat a aplicar-la a partir de l'1 de gener de 2005. El pla és el mateix que per a Izar: se sanegen els com-ptes amb diners públics a fons perdut –és a dir a les butxaques dels futurs inversors privats–, se segreguen els sectors rendibles dels que no ho són. Els que són rendibles es privatitzen, els que no es

mantenen públics... de moment, i mentrestant es va pensant en com poder arribar a liquidar-los. Ara mateix el Comitè General d'Empresa ha convocat quatre dies de vaga a tota la Renfe pel compliment del conveni actual en matèria de reclassificació professional i contra la privatització. Aquesta vaga se suma a la que mantenen des de fa quatre mesos i de forma intermitent els treballadors de Circulació.

Tota la classe obrera segueix amb atenció el desenllaç d'Izar: si guanyen ells, guanyem tots els treballadors i treballadores. S'ha de construir la unitat més àmplia amb la seva lluita, exigint la defensa de tots els llocs de treball i d'un Pla d'inversions en la flota civil que aporti càrrega de treball a les drassanes.

Amb els i les treballadores d'Izar i amb els de RENFE: ni privatitzacions ni acomiadaments!

Tota la classe obrera segueix amb atenció el desenllaç de la lluita d'Izar: si guanyen ells, guanyem tots els treballadors i treballadores

---

Tornem als carrers

L'esborrany del nou Reglament de la Llei d'Estrangeria ha aclarit les intencions conservadores del Govern socialista en matèria d'immigració. El govern evidentment no toca ni una coma de la Llei d'Estrangeria, que ha estat canviada tres vegades durant el regnat del PP i cada vegada a pitjor. I l'esborrany de nou Reglament no només no aporta cap solució per a la regularització dels més d'un milió d'immigrants sense papers que es troben actualment a l'Estat Espanyol, sinó que permet que segueixin en una situació de sobreexplotació emparada per una llei que els nega els drets fonamentals com a treballadors i treballadores i com ciutadans i ciutadanes. (Veure el comunicat dels subsaharians sense papers).

En la seva presentació del Reglament, el ministre Jesús Caldera, conegut per les seves burles maldestres, per a poder demostrar l'aspecte "progressista" del nou govern es va sentir obligat a retreure al PP i en aquest cas ho va fer criticant-lo per regularitzar sense més un milió d'emigrants sense papers! Una setmana més tard el president del govern va intentar salvar al seu ministre al parlament tot canviant el rumb de la crítica, i aquesta vegada va condemnar els governs del PP per deixar passar per les fronteres

800.000 immigrants il·legals! (resulta que l'actual xifra era doble de la que creia el president). És a dir, els socialistes confessen els seus objectius: primer, posar més vigilància en les fronteres, i segon, no regularitzar la condició de tants centenars de milers de sense papers.

El més lamentable és que el govern té còmplices polítics i sindicals en les seves polítiques conservadores. Ni els partits polítics com Esquerra Unida i ERC, ni els sindicats majoritaris (CCOO i UGT) tenen una posició crítica de fons davant el nou Reglament. Com sempre veuen "alguns aspectes millorables" en la decisió de l'Executiu però per a ser "realistes" no accepten la possibilitat de regularització de la situació dels treballadors emigrants.

Així que les esperances dipositades falsament per alguns sectors en el canvi del govern ja s'han esfumat de cop. Els treballadors i treballadores emigrants sense cap tipus de dret laboral, social i polític continuaran al servei dels empresaris per a poder ser explotats com mà d'obra gairebé esclava. I traïts una vegada més pels partits d'esquerres i per les direccions sindicals, als treballadors i treballadores emigrants no els queden més solucions que organització, mobilització i lluita. D'altra banda, el que és essencial en aquest moment és que la

mobilització ha d'incorporar totes les organitzacions, comunitats i corrents dels emigrants i dels que els donen suport sense cap tipus de sectarisme. Amb govern que es ven com a "progressista" i els seus còmplices de "pseudo-esquerres", les accions avantguardistes d'uns sectors aïllats no només no aportaran cap solució sinó que també ajudaran al govern en la seva política de posar barreres entre emigrants i treballadors autòctons.

No oblidem que lluitar pels papers significa la incorporació dels treballadors i treballadores emigrants en la classe obrera amb totes les seves conquestes. I una de les conquestes més importants dels treballadors són les organitzacions sindicals on també han de tenir el seu lloc els treballadors i treballadores emigrants. Aquesta política de l'organització dels emigrants amb i sense papers l'hem de seguir a pesar de les traïcions de les burocràcies dels sindicats. És el moment de la mobilització i de la lluita de tots els treballadors i treballadores autòctons i emigrants pel reconeixement dels drets dels sense papers.

Regularització ja!

Equip d'Immigració. Barcelona

Ha sortit el nou Marxismo Vivo

El número 9 de Marxismo Vivo, publicació de la Lliga Internacional de Treballadors ja està disponible. Aquesta edició conté un dossier sobre l'islamisme, entre d'altres articles, i un monogràfic en commemoració del 80è aniversari de la mort de Lenin.

Ja pots demanar-lo!

Seguim la lluita per la regularització

La Comunitat Subsahariana de la Plaça André Malraux expressa la seva decepció i indignació davant l'esborrany del nou Reglament de la Llei d'Estrangeria, anunciat pel ministre Jesús Caldera, que demostra les intencions conservadores del nou govern socialista sobre la immigració. Volem expressar que:

1. La regularització de la situació dels emigrants està concebuda pel ministre des d'una perspectiva únicament econòmica. Els emigrants sense papers no són simples números de Seguretat Social, sinó treballadors i treballadores humans que han de sobreviure, tenir cura de la seva família, educar els seus fills, tenir un lloc en la societat, i exercir tots els seus drets i deures com qualsevol altre ciutadà. Per no tenir tot això en compte el Ministre ens assenyala que les expectatives creades en el si dels emigrants eren de fet falses.

2. El Govern sap molt bé que amb aquestes mesures es perpetua la sobreexplotació en situació d'indefensió absoluta, i a més posa la regularització en mans de l'empresari. Vincular la durada dels permisos de residència a la del contracte laboral és una eina brutal d'extorsió contra els treballadors sense papers. Saben que no es pot demanar als emigrants sense papers que demostrin les seves relacions laborals d'un any o que trobin un contracte de treball. No hi haurà cap empresari que acrediti que va usar mà d'obra esclava. No hi haurà cap empresari que confirmarà que va emprar contra la Llei d'Estrangeria un emigrant sense papers i a més amb la voluntat de pagar totes les cotitzacions anteriors de la Seguretat Social (de fet aquestes les acabarà pagant el treballador, com ja va ocórrer amb els tràmits de les ofertes de treball). Cap empresari dels sectors com agricultura, construcció, serveis domèstics, neteja, etc, on treballen massivament els emigrants, oferirà

contractes d'un any als sense papers sabent que li sobran treballadors amb o sense papers que estan disposats a treballar de qualsevol manera. Tampoc els emigrants que estan en condicions totalment indefenses i que sobretot treballen amb documents falsos s'atreviran a denunciar als empresaris. És il·lògic pensar que se solucionarà el problema dels emigrants sense papers normalitzant la situació d'un emigrant per cada empresari denunciat. Que el Govern afirmi que l'empresari podrà contractar al treballador que l'ha denunciat per a evitar la multa és una mostra de sarcasme inacceptable.

3. Aquest Reglament no només no normalitzarà la situació de centenars de milers de persones sense papers, sinó que encara empitjorarà les seves condicions de vida incitant acomiadaments massius en l'economia submergida i en les empreses on treballen emigrants amb documents falsos. Crearà més marginació en la societat, promourà xenofòbia, fomentarà l'organització de noves màfies, etc. El Reglament, posant la meta de la normalització en un mínim de dos anys de permanència a Espanya, afavorirà l'economia

submergida i la utilització de mà d'obra esclava.

4. A part de les intencions conservadores del govern del PSOE, que deixa clares el nou Reglament, està clar que l'arrel de la situació nefasta en que es troben els emigrants està en l'actual Llei d'Estrangeria confeccionada pels anteriors governs del PP. En el seu moment el PSOE va col·laborar en matèria d'emigració amb la política discriminatòria, xenòfoba i antiobrera del PP, i avui encara està buscant acord amb aquest partit reaccionari, conservant tal com està la Llei d'Estrangeria. Per a nosaltres, els drets laborals, humans, socials i polítics de les persones no poden ser negociats, simplement han de ser respectats i atorgats.

Seguim pensant que a pesar del canvi governamental, la situació dels emigrants continua igual de deplorable, i encara empitjorarà amb el nou Reglament. Per això cridem a totes les comunitats i les organitzacions dels emigrants, a tots els sindicats i grups polítics i socials que es posen del costat dels drets dels emigrants, a actuar conjuntament per a la regularització immediata dels emigrants sense papers.

Trobada internacional de sindicats alternatius d'ensenyament

Contra la Constitució Europea

Diverses organitzacions sindicals de l'Estat espanyol, França i Itàlia van celebrar el cap de setmana del 27 i 28 de setembre a Barcelona una trobada europea de sindicalisme alternatiu en el sector de l'educació. Aquesta trobada va tenir com a objectiu coordinar una acció sindical conjunta davant les polítiques dels governs europeus contraris a l'educació pública i els drets sindicals.

En la trobada europea de sindicalisme alternatiu de l'ensenyament van participar els sindicats CGT Enseñanza (Estat espanyol), l'Altrascuola UNICOBAS (Itàlia) i, de França, CNT, SUD Éducation i el corrent sindical i pedagògic Emancipation. Aquestes

organitzacions es tornaran a reunir a Milà (Itàlia) el proper mes de novembre i tenen programada una entrevista amb la Comissió de Justícia del Parlament Europeu a principis de l'any proper per a abordar l'actual falta de drets i llibertats sindicals per a les organitzacions que no formen part de la Confederació Europea de Sindicats (CES).

Entre els acords de la trobada cal destacar les campanyes i actes conjunts contra la precarietat en l'ensenyament, la defensa de l'ensenyament públic, l'oposició a les restriccions en la llibertat sindical i la mercantilització de l'ensenyament que conté el projecte de Constitució Europea. Les

organitzacions participants portaran a terme una campanya a favor del no en el referèndum previst en els seus respectius països.

Les organitzacions participants van subscriure també dos documents, un de suport "als companys portuguesos" que segueixen una vaga des del passat dijous, 16 de setembre, "contra les polítiques escolars del govern portuguès", i l'altre document reclamant "l'aixecament de les sancions preses per l'administració francesa contra Roland Veuillet", degut a les posicions d'aquest sindicalista de l'escola pública francesa durant la vaga de l'any passat.

Pugen les taxes universitàries

Aquest any hem començat el curs universitari veient com els preus de les matrícules han tornat a pujar per sobre de l'IPC. És, de fet, una cosa que notem cada començament de curs, però enguany, ha estat més descarada.

El dia nou de juny, el Consell Interuniversitari de Catalunya (CIC), què depèn del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, es va reunir per fixar els preus dels estudis oficials de les universitats públiques catalanes. Com en l'anterior curs acadèmic, les taxes s'incrementen un 4,1% respecte el curs que finalitza en les diverses modalitats, segons el grau d'experimentalitat de les titulacions. Els preus oscil·laran entre els 8 i els 12 euros el crèdit, suposant una despesa d'entre 615 i 894 euros per un curs d'uns setanta crèdits.

El futur tampoc és massa esperançador si pensem que el nou procés de reestructuració de l'ensenyament superior a escala europea s'emmarca en els criteris de Bolonya. Aquests exigeixen més

pressupostos per a les universitats, però s'orienten a la liberalització del sector, cosa que ens ensumem que seguirà fent el govern de Zapatero com va fer l'anterior govern del PP. Continuen les mateixes polítiques de privatització, basades en els parcs tecnològics, y la participació de les empreses en la gestió universitària, al preu de condicionar els currículums a les seves necessitats d'investigació i de formació de mà d'obra.

Cal destacar també una novetat introduïda, com és la mesura d'afavorir els col·lectius considerats de risc amb descomptes a la matrícula. On a banda d'incloure les persones majors de 65 anys i els minusvàlids, s'afegeix una controvertida figura com son les víctimes d'atacs terroristes. Aquesta concessió és clarament feta de

cares a la galeria per semblar els més demòcrates. A part de la ambigua definició del terme víctima d'atacs terroristes, dubto molt que un jove torturat a les comissaries de l'estat tingui aquesta rebaixa de matrícula.

Aquest curs caldrà continuar lluitant per la una universitat pública, lliure i gratuïta.

Joan. UAB

"Volem més places, sense retallades"

Les «Escoles Bressol» municipals de Barcelona havien aconseguit, després de trenta anys de lluita, ser un referent important per la seva qualitat. Com hem vingut informant des de les nostres pàgines, l'Ajuntament de Barcelona ha optat, davant la necessitat d'incrementar el nombre de places i adduint raons pressupostàries, no per crear més centres amb la mateixa qualitat sinó en un disminució important d'aquesta. Un dels canvis més important és el passar de dues educadores/s per classe, de manera que els/les nens/es estaven sempre atesos per un d'ells, a només un educador i amb monitors a l'hora de menjar. Davant aquesta situació mares i pares conjuntament amb les i els educadores/s s'han mobilitzat. El 22 de juliol ho feien per a impedir que el nou model s'apliqui aquest curs a les escoles de Sants i Nou Barris.

Parlem avui amb Juan F. Fernández Manzano president de FAEEB (Federació d'AMPAs de les Escoles Bressol Municipals de Barcelona)

LI. Sembla que l'Ajuntament segueix decidit a aplicar el nou model. Com valoreu les accions que heu realitzat fins ara?

JF. L'Ajuntament està decidit, sempre que la justícia no ho impedeixi, a aplicar una reducció en la qualitat de l'atenció educativa que reben els menors de 3 anys. Les valorem molt bé encara que sempre seria més desitjable major implicació per part de les famílies. Les nostres accions poden no ser tan atractives com assistir al Nou Camp, però són més interessants i importants per al futur dels nostres fills.

LI. Teniu alguna resposta? Us han rebut a l'Ajuntament? Què us diuen?

JF. L'Ajuntament es limita a emetre comunicats escrits en els quals ressalta reiterativament que el canvi

de model obeeix únicament a aspectes pressupostaris. Sempre hem estat disposats a dialogar però partint de la base que mantenir el model de doble torn i l'horari que teníem fins ara és innegociable, no obstant podem dialogar sobre altres qüestions. No només no volen parlar sinó que han donat instruccions a les direccions dels centres perquè dificultin la labor de les AMPAs

LI. Esteu fent una campanya als mitjans de comunicació per a explicar les vostres demandes, quin ressò han tingut fins ara?

JF. Podem valorar l'acollida entre els mitjans com a molt bona encara que sempre hi ha excepcions com la de l'"únic diari independent" anomenat El País per al qual no existeix cap conflicte i per això no ha publicat ni una trista ressenya, i com la d'El Periódico de Catalunya que publica en la columna d'Opinió els escrits de la Sra. Subirats (és hi col·labora) i no dóna opció de rèplica.

LI. Quins són els següents passos que teniu prevists?

JF. Molts i molt variats. Ara el primer objectiu és paralitzar el model innovador i desastrós que

implanta l'IMEB, després... diguem que a part d'aconseguir que la justícia social arribi a les Escoles Bressol, tenim en ment un desig: el cessament de Marina Subirats, com a Tinent d'Alcalde, Presidenta de l'IMEB i altres càrrecs de la seva immensa llista. Els polítics totalitaris, camuflats de progressistes i a la manera antiga, han de desaparèixer de la nostra vida política.

LI. Voleu afegir alguna cosa més?

JF. És important que tothom sàpiga que volem més places d'Escoles Bressol, però de qualitat, sense retallades. Que no és possible crear places mentre escoles com el Castell de Nou Barris perd aquest curs la classe de Lactants, mentre està situada en uns soterranis. Que no podem acceptar que l'administració (l'Ajuntament) pugi la mensualitat un 11% (encara que al final haguem aconseguit que "només" sigui un 4,1%), que és inacceptable que no hi hagin menús a la diversitat i el més important, que només pot considerar-se com interlocutor a les AMPAs de les Escoles Bressol i la Federació que han constituït, i en cap cas ho és la FAPAC, les Associacions de veïns o els Sindicats pro-administració (CCOO i UGT).

Izar: comencen les "noves"

Els treballadors d'Izar, que ara es mobilitzen contra la privatització, són els mateixos lluitadors veterans que fa 20 anys van patir la reconversió, són els de «Los lunes al sol». De la relació entre aquella reconversió i la que volen imposar ara va fer-se'n ressò el mateix govern de Zapatero quan a començaments de maig va presentar un document a Brussel·les en el qual explica que la necessària reconversió industrial del sector "va començar el 1984 i aquest procés encara està inacabat".

L'aleshores Ministre d'Indústria, Carlos Solchaga, va començar la reconversió industrial amb el primer govern de Felipe González, "per dimensionar les estructures productives a les lleis del mercat". Era un Govern fort (els 10 milions de vots del canvi) i va fer la feina bruta que els anteriors governs de la UCD no van gosar fer per debilitat. Tot i l'enorme contestació que la política industrial de reestructuracions va tenir entre els treballadors, es va tirar endavant. Tots els sectors de l'economia productiva, des de la mineria a la siderúrgia passant per les drassanes, el tèxtil, la fabricació de components d'automòbils i camions, la indústria de les comunicacions, de l'energia o el sector petroquímic van patir la transformació neoliberal del govern Felipe-Boyer-Solchaga que va suposar l'expulsió dels seus llocs per 5 milions de treballadors i va deixar un atur crònic que dura encara avui. Les drassanes públiques el 1984 suposaven 40.000 llocs de treball directes. S'hi van aplicar quatre reconversions "per fer viable l'empresa i garantir el futur" sota governs del PSOE i del PP. Avui hi

queden 11.000 treballadors directes. Una part dels llocs de treball destruïts que eren necessaris van transformar-se en ocupació precària a través de subcontractes. Dels plans de futur, inversions, promeses de reindustrialització que van acompanyar cada reconversió, ningú no en sap res.

Els grans sindicats en lloc d'enfrontar-se directament a la reconversió amb una Vaga General contra el Govern, van deixar que les lluites es desenvolupessin sector per sector sense donar cap resposta general, i que cadascuna s'anés dessagnant. Tal com han tingut per costum des d'aleshores, van limitar-se a dirigir la resposta dels treballadors a acceptar els acomiadaments de forma no traumàtica, és a dir, amb jubilacions anticipades i baixes voluntàries indemnitzades.

Com sempre passa en la democràcia burgesa, una cop la socialdemocràcia els ha fet la feina bruta entra la dreta a defensar els interessos del capital i, així, a Solbes -l'últim ministre d'Economia del PSOE- va succeir-lo Rato amb la mateixa política econòmica -corregida i augmentada pel PP- i, quan aquest cau per la mobilització ciutadana, torna a succeir-lo Solbes, encara que aquesta vegada dins d'un Govern del PSOE més afeblit, que és conscient que no pot, ara

Per què el sector militar és subvencionable?

Resulta "curiosa" la rendibilitat del sector militar en contrast amb el civil. I encara més que estigui permès gastar diners públics per construir bucs de guerra i no per fer vaixells civils. Però és molt il·lustratiu de la tendència de l'economia capitalista mundial i del caràcter depredador de l'imperialisme. Les potències imperialistes conserven al preu que sigui la indústria militar, perquè encara que sortís més barat per a les seves arquitectes produir-la a Corea o a la Xina, seria un perill posar-la a les mans de països dominats. És així com gairebé el 80% de la producció industrial dels EUA es recolza en empreses d'aquest sector. El grau de subvenció és tan alt que s'ha posat com a exemple el fet que es paguin 7.000 dòlars per una cafetera en un submarí, i ha quedat demostrat que la producció militar produeix un efecte parasitari i inflacionista sobre el conjunt de l'economia.

Amb l'ofensiva militar imperialista (Afganistan, l'Iraq) la injecció de diners públics a la indústria militar dels EUA es va disparar. Els altres imperialismes van seguir aquesta tendència, inclòs l'Estat espanyol, abans amb el PP i ara amb el PSOE que prepara pels seus pressupostos del 2005 -"socials" segons IU- convertir Defensa en el segon ministeri en quantitat d'inversions en els pressupostos.

privatitzacions "socialistes"

com ara, enfrontar-se als treballadors de la mateixa manera que ho va fer els anys 80. La situació s'ha preparat amb antelació: des del 2000 la major part de les drassanes es troben sense cartera de comandos. Sabut –com ho era- que la UE exigiria que tornessin les subvencions, l'única "solució" que podria quedar seria el tancament.

Però els treballadors han començat una resposta social forta. Amb ells han sortit al carrer pobles sencers i el Govern ha hagut de fer un pas enrere. Hi ha dos grans perills en la lluita d'Izar. El primer és evitar la divisió que intenten imposar. D'una banda el Govern amb la divisió dels sectors militar i civil, que vol salvar-ne uns quants per liquidar la majoria dels treballadors. En aquests moments les drassanes militars són les de San Fernando a Cadis, de Cartagena i del Ferrol. Però aquesta divisió també la trobem en discursos d'alguns que diuen que donen suport a la lluita.

El Secretari General del PP de Galiza -com el BNG- exigia al Govern un pla industrial que «eviti les discriminacions que en aquests moments estem veient a favor de les drassanes de Cadis». En una línia similar s'havia manifestat el PNB sobre Sestao. Però també l'esquerra abertzale planteja la solució basca a "la seva drassana" al marge de la lluita unida per salvar tots les drassanes.

Cal evitar qualsevol divisió ja sigui per la producció (civil i militar), o geogràfica, o per la justificada per la situació laboral (fixos, eventuais, o de plantilla d'Izar i d'empreses auxiliars). El segon dels perills és no siguin els treballadors qui decideixi directament el curs de la lluita i de les negociacions i que es comencin a despenjar sindicats amb acords parcials. Fins avui els plans de lluita i negociacions recauen del tot en el comitè d'empresa, (CCOO, UGT, ELA, USTG, CAT i CIG). Això significaria la constitució d'un comitè de vaga amb representants directes de les assemblees al costat

dels representants sindicals.

En darrer lloc hi ha el tema de l'extensió més enllà de les comarques afectades. És hora de recordar els desastres que han afectat les costes. És hora de reclamar un Pla de seguretat de les Costes i per al transport marítim que eviti cap altre Prestige i de posar altre cop en marxa Nunca

Mais en solidaritat amb les drassanes. És hora de rebutjar la normativa de la UE que està al servei dels grans empreses i no pas de les necessitats de la majoria i exigir-ne la derogació.

És hora, en fi, de donar suport amb totes les forces a la lluita d'Izar: contra la segregació, la privatització, els tancaments i els acomiadaments. Perquè si guanyen ells, hi guanyem tots.

Amb la normativa de la UE d'excusa

La normativa de la UE defensa els interessos de les multinacionals i els estats. Així, aquesta mateixa legislació permet la subvenció de la indústria militar i no de la civil ¿que és que aquesta primera té un interès més gran per la majoria de la gent? No, és al revés, el que preocupa a la major part de la gent és tenir una flota en condicions i evitar nous Prestige. Però la seva preocupació –la dels estats- és una altra: com imposar els seus interessos imperialistes en altres països, i per fer això, efectivament, és més important la indústria militar.

Els sí que permeten, per exemple, gastar diners públics per finançar l'abandó de les terres - o perquè se sacrifiqui bestiar- tot amb l'objectiu de destruir producció i mantenir els preus alts. Aquests són els interessos de les multinacionals agroalimentàries i no pas els de la majoria que veu com s'encareixen els preus i augmenten les necessitats.

Però és que no s'aplica a tothom la mateixa mesura. Ara ens diuen que no es poden saltar la normativa europea. És tan legislació europea la que regula l'anomenada "competència" com la que regula el dèficit dels estats. Però ara Alemanya –com altres estats- decideix que se la salta i en lloc d'entrar en les "temibles" sancions, la UE decideix "flexibilitzar" la legislació i modifica la norma.

Si la legislació de la UE obliga a deixar sense feina milers de treballadors de les drassanes: que es canviï, com fan quan els interessa.

Els han muntat una UE perquè els defensi els beneficis empresarials i els interessos dels estats, i la volen blindar amb la nova Constitució. Per nosaltres no hi ha cap fi més estratègic que defensar les condicions de vida i de treball de la classe obrera, construir pobles en llibertat. Avui estem amb ells i les treballadores d'Izar, demà amb el No a la seva Constitució.

Llei del sector ferroviari

Contra la privatització de Renfe

El pròxim 1 de gener s'engega la Llei del Sector Ferroviari que va aprovar el Govern del PP i contra la qual el PSOE –llavors a l'oposició- no només va reclamar la seva retirada sinó que va oposar recursos al Constitucional des de diverses comunitats. La Llei havia d'entrar en vigor el passat 18 de maig, però preventivament el PSOE la va paraitzar a la seva arribada al Govern.

Però les direccions sindicals majoritàries no van aprofitar la nova situació per a exigir la derogació de la Llei, al contrari, van demorar qualsevol resposta i ni tan sols es van bolcar a donar suport als col·lectius –com el de circulació– que començaven mobilitzacions. Davant tanta calma el Govern del PSOE va decidir descongelar la Llei del PP i iniciar el procés de privatització. Ja en aquests pressupostos generals figuren 5.600 milions per a liquidar part del deute acumulat i facilitar que els nous propietaris tinguin comptes sanejats. A més, segons tots els indicis la privatització es farà de les parts rendibles, de les que donen beneficis, en particular les línies d'alta velocitat. La resta queda

primer pública i més tard... ja veurem.

La falta d'una política decidida pel transport públic davant el privat ha estat una constant dels governs del PSOE, i per descomptat del PP. Sota el Govern de Felipe, es va iniciar amb motiu de l'Expo de Sevilla la construcció de l'AVE (Madrid-Sevilla); la construcció faraònica va suposar grans inversions que es van sostreure del ferrocarril convencional, que es va anar deteriorant. Un altre punt

important d'inversions públiques a RENFE van ser les rodalies de les grans ciutats, en detriment dels trens regionals i de llarg recorregut. Així mateix via expedients es va anar reduint la plantilla (en 10 anys 18.000 treballadors) al mateix temps que s'abandonava el transport de mercaderies per facilitar el transport privat per carreteres, o es privatitzava TALGO (que exporta trens a EEUU i Canadà) per a comprar tecnologia a Siemens, Alston per al TGV.

Continuen les aturades dels treballadors de Circulació

L'assemblea estatal de treballadors de Circulació reunida a Madrid el 21 de setembre va decidir donar suport a la convocatòria de vaga de quatre dies decidida pel CGE alhora que va confirmar prosseguir amb el seu calendari de vagues previst.

Des de les primeres assemblees de Circulació hem expressat que les reivindicacions del personal de circulació –que són generals de tots els col·lectius de RENFE- tenien necessitat d'accions del conjunt dels treballadors/es de RENFE, per això la pròxima convocatòria de vaga ha de suposar un impuls a la nostra lluita. Així mateix som conscients que hi ha un sostre en les nostres reivindicacions, que és la privatització, per la qual cosa les nostres reivindicacions i la lluita contra la privatització deuen estar estretament unides. El calendari de vagues pendent és el següent:

Vaga de 24 hores els dies: 1 de novembre; 3 i 8 de desembre.

Vaga parcial els dies: 6, 7, 8, 11 i 13 d'octubre; 2, 3 i 4 de novembre; 9, 10, 20, 21 i 22 de desembre

Al mig hi ha un gran tripijoc de comissions, terrenys (Valcárcel, García, San Sebastián de los Reyes) i es desenvolupa el model de megalòpolis i comunicació ràpida per als executius instal·lats en les grans ciutats i abandó dels territoris, desertització de comarques i regions, del que no és rendible i dependència de les multinacionals.

És a dir, ja amb els anteriors governs del PSOE el paper públic del ferrocarril per vertebrar del territori, com a motor de desenvolupament, com a garantia del dret a la comunicació entre els pobles, com a factor ecològic i font de desenvolupament tecnològic propi (Talgos), com a servei barat, de qualitat i seguretat als ciutadans, deixa pas als criteris de rendibilitat exclusivament econòmica, s'abandona el vessant social de RENFE i s'abandonen amb això les inversions en manteniment i infraestructures de la xarxa convencional.

Amb els governs del PP s'avança en aquesta política i amb la col·laboració sindical dels «majoritaris» s'accelera la reducció de la plantilla alhora que les condicions de treball es deterioren, així com la seguretat en la circulació, l'externalització de càrregues de treball, el tancament d'estacions, tallers, la contractació precària...

Realitzades multimilionàries inversions en l'AVE, i el seu material rodant, que l'Estat deixa pendent de pagament a RENFE (el famós deute històric de 7.200 milions d'euros), davant la docilitat dels sindicats es prepara la privatització. El govern del PP elabora i aprova la Llei del Sector Ferroviari que entraria en vigor el 18 de maig del 2004. El canvi polític de 14 de març «congela» la llei del PP. L'únic sindicat que s'havia oposat a la privatització, CGT, arriba «esgotat» i sense analitzar les condicions que el canvi suposa per a reprendre la lluita contra la privatització, prepara la retirada per a quan aquesta es produeixi.

En el mes de juny, el col·lectiu de Circulació (Comandaments Intermedis i Personal Operatiu) inicien un procés assembleari, unitari sobre la base de les reivindicacions endarrerides i no aconseguides, malgrat estar en el conveni vigent, i oblidades pels

negociadors. Acorden un calendari de vagues. Busquen el suport de tots els sindicats per a legalitzar les vagues. Suport que presten CGT i SCF amb el personal operatiu i CGT per a MMII.

Aquesta passivitat dels sindicats majoritaris, que és general per a tots els col·lectius, fomenta la prepotència de l'empresa que no entra a negociar l'aplicació del conveni en curs i el Govern dóna llum verda a la privatització, descongelant la llei i facilitant diners per a sanejar els comptes. Cal deixar ben clars els motius reals d'aquest fet:

Que la privatització es realitza no per a pagar més i millorar la classificació professional dels treballadors, sinó perquè els empresaris que entren a RENFE tinguin una «mà d'obra barata» que sigui polivalent, flexible i si és possible precària.

Que la privatització no suposarà una millora del servei, com experiències recents ho han demostrat, per exemple en els ferrocarrils britànics o en sectors energètics nord-americans.

Que la privatització no es fa per a impulsar el ferrocarril de la majoria – que uneix pobles i desplaça diàriament als treballadors/es – és una evidència.

Que com tota privatització el repartiment de càrregues és: que les pèrdues les paguem entre tots/es i que els beneficis seran privats, és una llei que ha funcionat sempre.

Així doncs la batalla contra la privatització de la RENFE no és només la batalla dels treballadors/es sinó de tots.

Izar ha obert el camí: amb mobilitzacions contundents, sense desconvocar mentre es negocia, arrossegant darrera seu a les ciutats, pobles, comarques afectades. De moment, pel que fa a drassanes, el Govern ha fet un pas enrera, és tot un triomf. El camí d'Izar ha de ser el dels sectors amenaçats amb privatització, també el de RENFE. **Cal aixecar una àmplia Plataforma d'organitzacions polítiques, sindicals, veïnals... en defensa del ferrocarril públic.** En aquest sentit la CGT avançava una proposta de manifestació a Madrid el 28 de novembre. Cal posar-se sense esperar. Som-hi.

Armando Varo. Ferroviari. CGT

Convocades quatre jornades de vaga estatal

El Comitè General d'Empresa (CGE), amb l'única abstenció de la CGT, ha convocat 4 dies de vaga per a tots els ferroviaris els pròxims 29 d'octubre, 2, 5 i 10 de novembre. Aquesta es produeix per la reclassificació professional i contra la privatització.

Els sindicats majoritaris van demorar la resposta a l'incompliment de conveni de l'empresa en matèria de reclassificació. Tampoc no van mobilitzar contra el Govern del PP i el seu pla de privatització de RENFE previst per al 18 de maig. El PSOE en el govern va congelar la Llei, però davant la falta de mobilitzacions per derogar-la, es va considerar amb força per a escometre-la en els pròxims mesos, amb inici l'1 de gener del 2005

És la negativa de l'Empresa a la negociació i el manteniment de les vagues del col·lectiu de treballadors de Circulació, les que van fer primer que el CGE donés un ultimàtum a l'empresa amb data 15 de setembre, i més tard, es decidís a convocar la vaga. **La convocatòria de vaga és un pas endavant al qual donem suport, encara que sigui insuficient.**

Unir la lluita contra la privatització a les reivindicacions de col·lectius i la reclassificació és denunciar que el Govern sí està disposat a gastar-se 5.600 milions d'euros aquest any perquè els Florentino Pérez, Berlusconi, Koplovich, Botín i Cia que entren a la RENFE s'estalviïn el deute històric i tinguin negocis rendibles, mentre es nega a retornar el deute històric envers els ferroviaris.

Cal impulsar assemblees unitàries de tots els col·lectius de RENFE, constituir comitès de vaga per a treure endavant la vaga i exigir un **Pla de Lluita que doni continuïtat** a la mobilització per la reclassificació i contra la privatització..

Contra les ETT

Ni precarietat ni repressió!

El dia 18 de maig de 1999 la policia municipal de Girona va carregar contra una concentració de la Mesa Cívica pels Drets Socials que sota el lema "Contra l'atur i la precarietat. No a les ETTs. 35 hores" pretenia assistir al ple municipal per donar suport a una moció que declarés Girona com a municipi lliure d'ETTs.

L'aleshores batlle de Girona, Joaquim Nadal –actual conseller d'interior de la Generalitat-, fent gala una vegada més del seu autoritarisme, va decidir no fer cap cas d'aquesta moció, i la va fer saltar de l'ordre del dia. Davant d'aquesta negativa, un grup d'unes quaranta persones, on hi havien militants de LI, decidiren entrar a la sala de Plens, cosa que fou impedida per la policia municipal. Per donar a conèixer d'alguna manera la moció la van llegir amb un megàfon des del pati de l'ajuntament. La reacció de les forces "d'ordre públic" va ser brutal: empentes, puntades de peu i insults que feren retrocedir el grup fins a la plaça de davant l'ajuntament. Allà, indignada la gent encara va cridar més fort, i van rebre cops de porra dels "representants de l'ordre". Un d'aquest, tot empaitant els defensors de la moció, va perdre el seu radiotransmissor, cosa que provocà l'acarnissament dels agents amb un dels concentrats a qui apallissaren i detingueren tot cercant un cap de turc. El resultat va ser que dos integrants de la Mesa Cívica foren denunciats per cometre presumptament "delictes de furt i resistència als agents de l'autoritat i falta contra l'ordre públic".

El judici es pensa celebrar el mes d'octubre. LI, amb altres organitzacions i col·lectius, estem impulsant la campanya de suport als companys Jordi Deu i David Núñez per la retirada de tots els càrrecs i la seva absolució. Aquest judici s'ha de convertir en un acte contra la repressió i la precarietat laboral. És necessari posar en marxa un moviment general contra la precarietat, un moviment que tingui per base una xarxa unitària de tots els sectors i col·lectius afectats, no

per fora dels sindicats. Un moviment que sigui capaç de sensibilitzar i mobilitzar la població. Un moviment que permeti visualitzar les precarietats, donant veu als que no tenen veu. Que augmenti la capacitat de donar respostes solidàries davant les agressions socials, que prengui iniciatives de mobilització que penetrin en la classe treballadora. Des de LI continuarem donant tot el suport als dos companys represaliats.

Miquel. Girona

TYBOR: Una altra víctima de la desmobilització

Els treballadors de Tybor – empresa de Massanes del sector tèxtil – han arribat a un acord d'indemnitzacions proposades per l'empresa: 32 dies per any treballat amb un màxim de 20 mensualitats. Tybor no és més que una altra "víctima"

conseqüència de la irresponsabilitat de les direccions sindicals que deixen sola la lluita dels treballadors d'una empresa davant un ERO de tancament. Les paraules del president del comitè J. Valencia a LI reflexen la situació que està vivint el sector: "Si a les empreses els deixen presentar EROs quan els doni la gana evidentment no tenim cap força ni els comitès ni ningú. La força dels comitès i assemblees està degradada doncs se'ns deixa en una lluita aïllada, sobretot en el sector tèxtil. Caldria unificar les lluites per exigir als governs que impedeixin l'acceptació dels EROs i fer front als plans de les multinacionals".

A les comarques gironines ja són més de 1200 treballadors/es acomiadats del sector tèxtil (Burés, Buretex, Can Blanquerna, Levis, Tybor, Gassol...) en aquest dos anys. Què esperen els sindicats i el govern per fer-hi front? Cal fer front a la política que porten a terme els dos grans sindicats –UGT i CCOO-, que aïllen les plantilles i inviten a acceptar els tancaments sense lluitar, limitant-se a negociar les indemnitzacions. Cal oposar-se a la política del Tripartit, que avala les deslocalitzacions, autoritza els tancaments i permet a la patronal de les multinacionals fer xantatge en els convenis amb amenaces de deslocalització.

Miquel. CCOO Girona

Un altre 12 d'octubre

La gravíssima agressió feixista contra Roger, un jove del barri barceloní de Gràcia, que està inconscient des que a l'estiu li van fer un tall al coll ha posat a l'ordre del dia les complicitats de l'Estat amb els grups feixistes. Els agressors van ser detinguts, però poques setmanes més tard, quan el tema va desaparèixer de l'actualitat i es van acabar les manifestacions de protesta, el jutge els va posar en llibertat. La connivència amb la policia és igual de manifesta: l'arma utilitzada per a l'agressió (un puny americà al qual li havien afegit un punxó, segons la primera versió policial) ha "desaparegut". També l'actitud dels mitjans de comunicació i dels partits parlamentaris ha estat escandalosa: tots van córrer a condemnar el que van qualificar "d'enfrontament entre joves pertanyent a diverses tribus urbanes". Okupes i feixistes en el mateix sac: "joves antisistema".

El feixisme creix en tota Europa. Ho vam veure aquest mateix estiu amb l'entrada dels nazis en dos parlaments regionals alemanys. Però no es tracta d'un procés espontani, sinó que es fomenta i articula des de l'Estat. La Llei d'Estrangeria condemna els immigrants a la clandestinitat, l'esclavitud i la misèria, es justifica després d'haver bombardejat a l'opinió pública amb un discurs basat en la «invasió de pastera» i la competència pels llocs de treball; aquest és el millor terreny per al creixement del racisme, perquè des del propi Estat es considera els immigrants com éssers inferiors. Ara parlen de muntar camps de concentració a l'altre costat de l'Estret.

També la política «antiterrorista» fomenta l'espanyolis-me i la feixistització de l'Estat, amb lleis i actuacions que vulnereu els drets més fonamentals. I el seu apèndix en forma de criminalització dels moviments socials deixa camp lliure a l'actuació dels ultres. A més, l'Estat deixa el feixisme en la més absoluta impunitat (els autors dels fets del Ejido, dels assassinats d'immigrants a Sant Pere de Ribes i Barcelona, els qui van deixar

greument ferit un jove homosexual al metro de Barcelona o les nombroses destrosses als locals de diverses organitzacions d'esquerra no han estat ni tan sols processats): el que en altres casos es considera «terrorisme de baixa intensitat» ara passa com una «gamberrada».

I en el marc de la guerra de Bush tot això s'agreuja amb la criminalització del món àrab i amb la conformació d'un "front internacional contra el terrorisme". La UE també ha organitzat estructures permanents, que suposen cooperació judicial, traspàs d'informació -com les famoses bases de dades que inclouen gent tan perillosa com els antiglobalització- i els acords d'extradició. El PSOE no ha tingut una política distinta a la del PP en la seva resposta repressiva i criminalitzadora de la immigració a l'11-M: s'ha anunciat, per exemple, un pla per a controlar a tots els imams de les mesquites. La detenció d'un imam de València per presumpta col·laboració amb l'atemptat va tenir una àmplia repercussió, però la seva posada en llibertat al dia següent per inexistència de proves gairebé no va tenir ressò als mitjans de comunicació.

És necessària l'organització i la unitat per a combatre al feixisme i l'ofensiva repressiva, i el millor exemple és l'experiència el 12 d'octubre del 2000, quan per primera vegada l'àmplia mobilització va acabar arraconant els feixistes i els polítics que els donen suport o els encobreixen.

Cristina. Barcelona

La marca "Barcelona" es treu la careta

La matinada del 30 de setembre en un solar abandonat del polígon industrial de la Zona Franca els mossos d'esquadra recolzats pels municipals desallotjaven violentament a grans i nens i destrossaven el muntatge artístic del previst D-Form (Després del Fòrum) amb un resultat de diverses persones ferides. Alhora barraren el pas a diverses entrades a la ciutat, i fins i tot la frontera, a vehicles de companyies que venien d'arreu d'Europa. El dia següent van haver de trencar el seu boicot informatiu dient a la premsa que havien dissolt una festa "rave". El dissabte 2 al vespre al centre de la ciutat es manifestaven més de 2.000 joves al so de la música de "Ojos de Brujo" -concert programat per la festa del festival- sota la pancarta "Tripartit 2004, United Colors Of Represión".

PSC, ERC i IU-EUiA han mostrat gràficament què signifiquen en política interior els lemes del fracassat "Fòrum de les Cultures i la Pau": violència repressiva, encoberta en la mentida mediàtica, contra la cultura popular no comercialitzada. Malbaraten milions d'euros públics en finançar i publicitar un Fòrum allunyat de la població per crear-se un coixí ideològic que els permeti continuar la guerra amb "missions humanitàries" i de pas fomentar l'especulació immobiliària. Però una iniciativa no empresarial no només no mereix cap subvenció ni permís sinó, portant a l'últim extrem el capitalisme salvatge de "tot el que no dóna diners no té dret a existir", és violentada per la policia autonòmica amb total menyspreu de les persones i els seus drets. Aquí tenim l'Europa que volen: totes les facilitats pels capitals i opressió per a les persones. Un cas molt instructiu per a la joventut que aprèn ràpid.

Palet. Barcelona

Guardians del govern titella

Que la decisió de Zapatero de retirar les tropes de l'Iraq obeïa exclusivament a la necessitat imperiosa per a mantenir-se en el govern de respondre a les mobilitzacions que l'hi havien situat quedava ben clar amb la premsa que tenia per mostrar a Washington que amb o sense ZP l'Estat espanyol continuava essent un fidel aliat. I això es posava a la pràctica immediatament; si el juliol arribaven els darrers soldats de l'Iraq, de seguida en sortien de nous cap a l'Afganistan per incrementar-hi la presència i cap a Haití per estrany-la. En aquest darrer cas amb el suport parlamentari no només dels "independentistes" d'ERC sinó també dels "pacifistes" d'IU-IC –amagats rera la suposada legitimitat d'una resolució de l'ONU com, per cert, la que "legítima" l'ocupació de l'Iraq. Però: què signifiquen la sortida d'Aristide –ben literalment: segrestat i dipositat a l'estranger per marines ianquis- del poder a Haití i el nou govern que ara mateix Zapatero i tota l'esquerra parlamentària estan sostenint també per la via militar?

La història recent d'Haití –com la de tota la zona del Carib i centreamèrica- és una més de la dels països que han hagut de viure en carn pròpia què suposa estar entre les parcel·les més properes als EUA d'allò que aquests consideren el seu "pati del darrere": Nicaragua, Guatemala, la República Dominicana, Panamà... En l'aspecte econòmic, el 89% de les importacions i el 65% de les exportacions d'Haití són amb els EUA; en els darrers anys, al comerç tradicional de rom, sucre i tabac s'hi ha afegit la producció d'indústries del vestit i de joguines per a l'exportació que a les "zones lliures d'ensamblatge" de Port au Prince són del tipus "maquila".

Pel que fa a l'aspecte polític, el 1957 els EUA instauren la dictadura sagnant de François Duvalier –Papa Doc- i els seus terrorífics Tonton Macoutes, al qual succeí el seu fill Jean Claude i que caigué amb la insurrecció popular del 86. L'any 90 s'hi celebraren les primeres eleccions lliures, que guanyà Aristide –ex-capellà pròxim a la Teologia de l'Alliberament i una de les figures

més rellevants de l'oposició a la dictadura- derrotant el candidat dels EUA i ex-funcionari del Banc Mundial Marc Bazin. Només 9 mesos després un cop militar encapçalat per Raoul Cedras i amb el suport dels EUA derrocà Aristide. Cedras accentuà encara més la misèria del país més pobre de tot el continent americà cosa que desencadenà importants lluites populars i un èxode de milers de "balseros" haitians. L'any 94, 20.000 marines ianquis envaiïren el país, derrocaren Cedras i situaren en el poder... Aristide. Dos factors expliquen aquest aparent contrasentit: l'anàlisi que, en aquell moment, només algú que gaudia d'un suport popular forjat en la lluita contra la dictadura com Aristide era capaç de reconduir una situació del tot explosiva; i el fet que Aristide s'havia avingut a negociar amb Clinton la implementació dels plans econòmics de l'FMI.

Però el nou govern d'Aristide, pretesament legitimat a les urnes l'any 2000 amb unes eleccions a la búlgara en què obtingué el 92% dels vots enmig dels clams de frau de tota l'oposició, estava cada vegada més aïllat. El compromís d'aplicar les polítiques econòmiques dictades pels EUA i l'FMI (prioritat pel pagament del deute extern, liberalització del sector financer amb la consegüent fugida de capitals) va produir una alça espectacular dels preus dels béns de primera necessitat inclosos l'aigua, el gas, l'electricitat o el transport que accentuava cada vegada més la ruptura amb les capes populars que l'havien dut al govern i que s'escenificava el novembre de 2003 amb una important manifestació estudiantil a Port au Prince. D'altra banda es formava una oposició organitzada que abarcava des de la socialdemocràcia a empresaris lligats directament amb l'imperialisme ianqui en el vessant polític i en el militar per sectors procedents de l'antiga policia i exèrcit de la

dictadura –les forces armades van ser dissoltes l'any 94 per Aristide-, per paramilitars entrenats directament pels EUA a la República Dominicana (com reconeix l'informe de l'ex-fiscal general nordamericà Ramsey Clark) i, ja en el moment del cop, per sectors de la mateixa policia del govern que havien negociat amb els paramilitars (cosa que explica la caiguda instantània i sense combat de ciutats senceres en el moment del cop). L'imperialisme ianqui havia canviat altre cop els seus actors preferits a l'Haití i des del primer moment l'oposició reclamà l'enviament de tropes estrangeres al país "per evitar una guerra civil"; paradoxalment, la mateixa petició que feia Aristide per a protegir el seu govern. En algun sentit, el cop que derrocà Aristide

té moltes similituds amb l'intent de cop a Veneçuela d'abril de 2002, però amb una diferència fonamental i decisiva: les masses de treballadors que es mobilitzaren i frustraren el cop no van existir a Haití. Així, el 29 de febrer d'enguany un grup de marines –que havien desembarcat conjuntament amb tropes de l'antiga metròpoli francesa- s'endugueren Aristide i col·locaren el jutge Alexander Boniface al govern. L'ONU i l'OEA s'afanyaren a legitimar el cop i a desplegar tropes "de pau"; mentre l'oposició d'esquerres a Aristide i fins i tot el CARICOM (la Comunitat del Carib) exigeixen la retirada immediata de les tropes imperialistes ocupants i neguen cap legitimitat al nou govern. Mentre els guàrdia civils i soldats de ZP i de "l'esquerra" parlamentària continuen fent de guardians dels interessos de l'Imperi i del seu govern titella.

Tralla. Girona

Sharon es resitua

Cinquè any d'Intifada

El quart aniversari de l'esclat de la Intifada d'Al-aqsa està marcat per l'empantament de l'ofensiva imperialista a l'Iraq. Si a l'inici de la guerra d'Iraq Sharon es va sentir fort per aprofundir la seva política genocida, plantejant-se fins i tot una deportació massiva del poble palestí cap a Jordània (el "transfer" segons l'eufemisme sionista), ara aposta per una semi-retirada unilateral de Gaza. Fa un any Sharon proclamava que amb la caiguda de Bagdad es tancava el "front est d'Israel". Avui es troba convencent el seu propi partit que el cost de l'ocupació de Gaza és massa elevat i que cal una retirada tàctica. La política de l'imperialisme a l'Orient Mitjà té dos braços: la invasió de l'Iraq i la liquidació de la Intifada, que deixarien Israel com a dominador inqüestionat de la zona. En els dos sentits Bush i Sharon es veuen obligats a replantejar a aquesta estratègia davant la resistència dels pobles de l'Iraq i Palestina.

El poble palestí ha pagat amb sang aquesta lluita: en quatre anys d'intifada 3.335 palestins han estat assassinats (vuit de cada deu són civils). 621 nens han mort a mans de soldats i colons (200 per trets al cap: els sionistes disparen a matar). 10.000 menors han resultat ferits. Les infraestructures destruïdes es valoren en mil milions de dòlars. El preu de l'aigua s'ha multiplicat per tres, mentre que un coló en consumeix vint vegades més que un palestí. Als territoris ocupats, amb una superfície poc més gran que la província de Barcelona, s'han aixecat 703 controls militars i barreres que converteixen cada ciutat en un ghetto aïllat. Això sense parlar d'un mur que és tres vegades més llarg i dues més alt que el de Berlín i deixa el 30 per cent de la població i el 50 del territori integrats de facto a Israel. (font: Palestine Monitor).

En aquest context han esclatat els enfrontaments interns a Gaza que han posat el poble palestí molt a prop de la guerra civil. Es tracta de xocs

entre diversos sectors de l'Autoritat Palestina, no tant motivats per diferències polítiques o ideològiques, com d'una pugna pel control del territori. Dahlan, que encapçalava la revolta a Gaza va ser durant dècades el braç executor de la repressió d'Arafat contra els grups palestins que qüestionaven la seva política traïdora. Ara s'enfronta a Arafat per garantir el seu control sobre la zona en el moment que Sharon tiri endavant la retirada.

Sharon és prou llest per adonar-se que les coses a l'Iraq no funcionen com s'esperava. La resistència ha aconseguit alliberar zones senceres del país i el cost de l'ocupació imperialista és tal que l'exèrcit nordamericà s'ha hagut de retirar i ha tomat a la fase inicial de bombardeigs. Bush recula i Sharon s'ha de resituar. L'ocupació li surt cada dia més cara: amb un índex d'atur cada dia més elevat (gairebé del 20%) , Sharon ha hagut de retallar la despesa social la qual cosa l'ha abocat a una vaga de funcionaris que ha tingut un seguiment massiu; durant el 2003, 40.000 jueus d'origen rus instal·lats a Israel han abandonat el país. Tota la política d'immigració per reforçar l'ocupació (la principal aposta estratègica de Sharon) fa aigües: després del patètic muntatge sobre l'antisionisme a França, a la desesperada porta els jueus de Flachimura (Etiopia). A l'exèrcit també sorgeixen els dubtes: a més dels pilots que es neguen a bombardejar els territoris ocupats per motius humanitaris, 250 reservistes es neguen a servir als territoris ocupats. Amb el mur també ha crescut el moviment pacifista israelià. Per molt que cap d'aquests moviments qüestionen l'ocupació ni el sionisme, són un reflex de la inestabilitat al si de la societat israeliana. No és casualitat que l'ala dreta del Likud, encapçalada per Netanyahu, digui que els pacifistes són "pitjors enemics que els palestins".

La resistència iraquiana i palestina han generat una situació

a Israel que obliga Sharon a replantejar l'estratègia de l'ocupació. El pla de retirada de Gaza no suposa el reconeixement de la sobirania palestina, sino una sortida per perpetuar l'ofec del poble palestí: deixaria Gaza sota control de tropes egípcies i jordanes (que sempre han buscat l'aliança amb Israel) i tindria el pretext per traslladar la població colona de la franja a la zona de Cisjordània annexada de fet pel mur. Una operació "neta", que comptaria amb suport internacional i rebaixaria considerablement el cost de l'ocupació i les tensions internes.

La repressió en el context internacional de post-11-S, política col·laboracionista de l'Autoritat palestina i les derives islamistes han posat el poble palestí en una situació molt difícil. La resistència iraquiana començat a apuntar una esperança i ara cal un gir a la situació interna, la recuperació del moviment de masses palestí i la construcció d'una direcció revolucionària. La desproporció en la correlació de forces es brutal i el poble palestí ho paga, cada dia, amb sang. Pero Palestina és un dels exemples més evidents que les armes no dicten els destins dels pobles. Els que viuen més d'aprop les conseqüències de la maquinària repressiva d'Israel, els presos, ho han tornat a demostrar. Han reaccionat tant a la repressió com a les traïcions de l'autoritat palestina i recuperen un espai

d'unitat per la base de totes les corrents contra l'ocupant. La vaga de fam dels presos palestins, primer triomf de la resistència marca el camí, no per ser una actuació "pacífica", com diuen molts, sinó perquè recupera un espai de masses arraconat fins ara per les noves formes d'ocupació i l'estratègia dels atemptats suïcides.

Cristina. Barcelona

Demolicions de cases a Betlem

Testimoni de la barbàrie sionista

Quan vam viatjar a Palestina l'estiu de 2001, vam conèixer una família de refugiats del camp de Deheishe a Betlem. Els Almoghrabi, com moltes famílies palestines, son part viva de la intifada i també pateixen la repressió. L'exèrcit israelià els va destruir la vivenda, per segona vegada, tot just fa uns dies. Aquest és el seu testimoni.

L'exèrcit israelià va bombardejar en la matinada d'ahir la casa de Yusuf Mohamad Almoghrabi que és un dels habitants del camp de refugiats Deheishe a Betlem. L'exèrcit israelià va plantar els explosius en l'interior i exterior de les parets i això va causar l'esfondrament de l'edifici de tres plantes i va provocar danys a les dues cases veïnes.

Residien en l'edifici vuit membres de la família Almoghrabi, i tres fills de la família són presoners del Govern israelià, des de fa més de dos anys, els seus noms són: Ahmad condemnat com a dirigent de la Brigada dels màrtirs d'Al-Aqsa a Betlem, Alí, amb tres cadenes perpètuas i Omar, acusat de disparar a l'exèrcit israelià, sense condemna encara. A més Mahmoud va caure al final de l'any 2000, prop de la zona dels túnels en Bett Yala, quan col·locava explosius en el camí de Eliat, assassinat per l'exèrcit israelià.

Aquesta és la segona vegada que derroquen la casa d'aquesta família en l'actual Intifada, el primer cop va ser el 2002. Aleshores van reconstruir, però l'exèrcit d'ocupació ha tornat a destruir la llar traient als nens i les dones i deixant-los sense sostre.

Després de l'operació han corregut els veïns de les cases en ruïnes per a estar al costat de la família. Mohamad Abduladu, organitzador de la Força Nacional i de les organitzacions del campament Deheishe, ha assegurat que es prestarà ajut en tot el que necessita la família per a aixecar la seva casa altra vegada, assegurant que és el mínim que es pot fer per aquesta família que ha sacrificat tot el que és valerós i noble per la causa palestina.

Vista del camp de refugiats de Deheishe (Betlem)

Betlem, 07-09-04.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI